

Rolnummer 5403
Arrest nr. 48/2013 van 28 maart 2013

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 37 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, gesteld door de Vrederechter van het kanton Torhout.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, en de rechters E. De Groot, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, T. Merckx-Van Goey en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 15 mei 2012 in zake de nv « Parkeerbeheer » tegen Davy Smits, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 23 mei 2012, heeft de Vrederechter van het kanton Torhout de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 37 van de wet van 7 februari 2003 (*B.S.*, 25 februari 2003) houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid door het vervangen van het enig artikel van de wet van 22 februari 1965 artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, en artikel 6, § 4, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen doordat het hierdoor aan de gemeenteraden de mogelijkheid biedt reglementen vast te stellen inzake parkeren, die betrekking hebben op parkeren voor een beperkte tijd, het betalend parkeren en het parkeren dat voorbehouden is aan de bewoners waarbij zij parkeerheffingen kunnen instellen die van toepassing zijn op motorvoertuigen, terwijl de bijzondere wetgever :

- het gehele beleid inzake de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen, met de daarbij gestelde uitzonderingen, waaronder de vestiging en de invordering van de gemeente- en provinciebelastingen, aan de gemeenschappen en de gewesten heeft overgedragen;

- het machtigingsbeleid voor de gemeenteraden om aanvullende gemeentereglementen vast te stellen, waaronder parkeerheffingen, aan de gewesten heeft overgedragen ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de nv « Parkeerbeheer », met zetel te 2018 Antwerpen, Milisstraat 33;
- Davy Smits, wonende te 2000 Antwerpen, Meir 2/4;
- de Ministerraad;
- de Waalse Regering.

De Waalse Regering heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 28 februari 2013 :

- zijn verschenen :

. Mr. M. Boes, advocaat bij de balie te Hasselt, voor de nv « Parkeerbeheer »;

. Davy Smits, in eigen persoon;

. Mr. M. De Keukelaere *loco* Mr. F. Libert, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

. Mr. B. De Beys, tevens *loco* Mr. E. Gillet en Mr. B. Orban, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Waalse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers T. Merckx-Van Goey en J.-P. Moerman verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde partijen gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De nv « Parkeerbeheer » heeft Davy Smits voor de Vrederechter van het kanton Torhout gedagvaard tot betaling van 28,29 euro als retributie voor het parkeren, in een blauwe zone, zonder parkeerschijf.

Davy Smits, die deze retributie betwist, voert voor de verwijzende rechter onder meer aan dat het gemeentelijke retributiereglement geen wettelijke grondslag heeft.

De verwijzende rechter doet opmerken dat het oorspronkelijke enige artikel van de wet van 22 februari 1965 « waarbij aan de gemeenten wordt toegestaan parkeergeld op motorrijtuigen in te voeren » is vervangen bij de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid, maar dat het Hof in zijn arrest nr. 59/2010 van 27 mei 2010 heeft geoordeeld dat de federale wetgever niet meer bevoegd is om regels uit te vaardigen in verband met de aanvullende verkeersreglementen die gemeenten mogen aannemen.

De verwijzende rechter stelt vast dat het Hof in dat arrest de artikelen 14 tot 16 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen heeft vernietigd wegens bevoegdheidsoverschrijding, maar dat het Hof in dat arrest geen uitspraak heeft gedaan over de voorgaande wijzigingen aan de voormelde wet van 22 februari 1965. Daarop beslist hij de hiervoor vermelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. De nv « Parkeerbeheer » refereert aan het hiervoor vermelde arrest nr. 59/2010, en meer bepaald de overwegingen B.11.1 tot B.11.3 ervan.

In overweging B.11.1 heeft het Hof gesteld dat uit de vernietiging van de artikelen 14 tot 16 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (hierna : wet van 22 december 2008) volgt dat de wet van 22 februari 1965 « waarbij aan de gemeenten wordt toegestaan parkeergeld op motorrijtuigen in te voeren » (hierna : wet van 22 februari 1965) « onverkort van toepassing blijft in de redactie die aan de wijziging bij de wet van 22 december 2008 voorafgaat ».

Het Hof citeert in overweging B.11.2 twee arresten van het Hof van Cassatie van 29 mei 2009, waarin dat Hof met betrekking tot de toepassing van de wet van 22 februari 1965, vóór de wijziging ervan bij de wet van 22 december 2008, oordeelt dat de gemeenten vermochten de parkeerheffingen in concessie te geven en dat de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur niet belette dat de gemeenten de nodige administratieve gegevens aan de concessionaris doorgaven. Het Grondwettelijk Hof besluit in overweging B.11.3 dat er derhalve geen aanleiding is om te onderzoeken of het aangewezen is de gevolgen van de vernietigde bepalingen te handhaven met toepassing van artikel 8, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof.

A.1.2. De nv « Parkeerbeheer » argumenteert dat indien het Hof een eenvoudige vernietiging zonder modaliteiten voor ogen had, de voormelde overwegingen niet nodig waren.

Door te bepalen dat de wet van 22 februari 1965 onverkort van toepassing bleef in de redactie voorafgaand aan de wet van 22 december 2008, redactie die ook een noodzakelijke grondslag was voor de in overweging B.11.2 geciteerde arresten van het Hof van Cassatie, bleven de gevolgen van de vernietiging in de tijd beperkt tot de datum van inwerkingtreding van de wet van 22 december 2008.

Omdat het Hof geacht kan worden dat gevolg gewild te hebben - men kan vermoeden dat anders de gevolgen van de vernietigde bepaling wel gehandhaafd waren geweest - moet ook worden aangenomen dat het gezag van gewijsde zich uitstrekt tot minstens de overweging B.11.1. Vanwege het gezag van die overweging dient de prejudiciële vraag volgens de nv « Parkeerbeheer » ontkennend te worden beantwoord.

A.1.3. In ondergeschikte orde betoogt de nv « Parkeerbeheer » dat de vraag steunt op een onjuiste interpretatie van de wet van 22 februari 1965 en derhalve geen antwoord behoeft.

Indien men zou aannemen dat ook de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid (hierna : wet van 7 februari 2003) en de opvolgende wijzigende wetten van 20 juli 2005 en 20 maart 2007 door onbevoegdheid zijn aangetast, dan heeft dat alleen tot gevolg dat men terugvalt op de wet van 22 februari 1965. Reeds in de oorspronkelijke versie van die wet hadden de gemeenten de bevoegdheid om parkeergelden te heffen op motorvoertuigen door middel van een reglement, en reeds vóór de wet van 7 februari 2003 werd aanvaard dat die parkeergelden een retributie waren.

Zelfs zonder de wet van 22 februari 1965 hebben de gemeenten de bevoegdheid om een belasting of een retributie in te voeren op het gebruik van het openbaar domein dat zij beheren. Wat de bevoegdheid van de gemeenten betreft om te dezen een retributie te vragen, is de wet van 22 februari 1965 een overbodige wet. In ieder geval kan die wet niet in die zin worden gelezen dat de gemeenten niet bevoegd zouden zijn om parkeergelden te heffen in de blauwe zone indien de parkeerschijf niet werd aangebracht of de toegestane parkeertijd werd overschreden.

Om die reden is het antwoord op de prejudiciële vraag eigenlijk zonder belang voor de oplossing van het geschil. De juridische basis voor het eisen van parkeergelden is duidelijk het gemeentelijke retributiereglement, waarvan de geldigheid geenszins is aangetast.

A.1.4. In uiterst ondergeschikte orde verzoekt de nv « Parkeerbeheer » het Hof de gevolgen van de wet van 7 februari 2003 te handhaven tot 5 augustus 2010, datum van inwerkingtreding van het Vlaamse decreet van 9 juli 2010 houdende de invordering van parkeerheffingen door parkeerbedrijven. Met zijn arrest nr. 125/2011 van 7 juli 2011 heeft het Hof reeds geoordeeld dat een gevolgenhandhaving mogelijk is naar aanleiding van een prejudiciële vraag.

A.2. De Waalse Regering brengt de wetsgeschiedenis van de in het geding zijnde bepaling in herinnering en refereert eveneens aan het hiervoor vermelde arrest nr. 59/2010.

Volgens de Waalse Regering heeft de aangelegenheid geregeld bij de wet van 22 februari 1965, en te dezen meer bepaald de wijzigingen die daarin zijn aangebracht bij de wet van 7 februari 2003, betrekking op de bevoegdheid van de gemeenteraden om een parkeerheffing vast te stellen in een aanvullend gemeentelijk reglement.

Vanwege de bevoegdheidsoverdracht bij de bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen, staat het thans aan de gewesten om de bevoegdheid van de gemeenteraden inzake parkeerheffingen te regelen. De federale wetgever is krachtens artikel 6, § 4, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen enkel bevoegd gebleven voor de regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer. Te dezen gaat het evenwel over de aanvullende politiereglementen op gemeentelijk niveau.

In zoverre artikel 37 van de wet van 7 februari 2003 aan de gemeenteraden de bevoegdheid verleent om « parkeerheffingen [in te stellen] die van toepassing zijn op motorvoertuigen », betreft het volgens de Waalse Regering een bevoegdheid van de gewesten om de bevoegdheden van de gemeenten te bepalen krachtens artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. De prejudiciële vraag dient derhalve bevestigend te worden beantwoord.

De Waalse Regering besluit dat alle wijzigingen van de wet van 22 februari 1965 die het de gemeenten mogelijk maken om parkeerheffingen vast te stellen, maar die dateren van na de inwerkingtreding van artikel 4 van de bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen, in strijd zijn met de bevoegdheidsverdelende regels. Het betreft de wetten van 7 februari 2003, van 20 juli 2005, van 20 maart 2007 en van 22 december 2008.

Het Hof heeft in zijn hiervoor vermelde arrest nr. 59/2010 reeds geoordeeld dat artikel 14 van de wet van 22 december 2008 in strijd is met de bevoegdheidsverdelende regels. Thans wordt aan het Hof gevraagd te erkennen dat ook artikel 37 van de wet van 7 februari 2003 in strijd is met de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

In geval van vernietiging van artikel 37 van de wet van 7 februari 2003 worden volgens de Waalse Regering ook alle latere wetswijzigingen ongeldig. Het enige artikel van de wet van 22 februari 1965 moet dan worden toegepast zoals het luidde in zijn oorspronkelijke versie. Enkel een decreet of ordonnantie kan die wet nog wijzigen of opheffen.

De Waalse Regering merkt op dat die wetsbepaling impliciet is opgeheven bij artikel 2*bis* van het Waalse decreet van 27 oktober 2011 houdende wijziging van verscheidene decreten betreffende de bevoegdheden van Wallonië.

A.3. Davy Smits is van mening dat het Hof, nu het in zijn arrest nr. 59/2010 de onbevoegdheid van de federale wetgever te dezen heeft vastgesteld, zulks ook dient te doen ten aanzien van de wet van 7 februari 2003, alsmede ten aanzien van de twee latere wijzigende wetten.

Davy Smits merkt op dat de wijzigingen, bij het Vlaamse decreet van 9 juli 2010 houdende de invordering van parkeerheffingen door parkeerbedrijven, van het Vlaamse decreet van 16 mei 2008 betreffende de aanvullende reglementen op het wegverkeer en de plaatsing en bekostiging van de verkeerstekens pas in werking zijn getreden met ingang van 5 augustus 2010.

Voor de feiten in het bodemgeschil, die van vroeger dateren, moet volgens Davy Smits rekening worden gehouden met het enige artikel van de wet van 22 februari 1965, in zijn oorspronkelijke versie.

A.4. De Ministerraad voert aan dat artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen aan de gewesten de bevoegdheid verleent inzake de organieke wetgeving op de gemeenten, maar met een aantal welomlijnde uitzonderingen.

Een van die uitzonderingen is « de organisatie van en het beleid inzake de politie, met inbegrip van artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet, en de brandweer ». Die bepaling legt de gemeenten op te voorzien in een « goede politie, met name over de zindelijkheid, de gezondheid, de veiligheid en de rust op openbare wegen en plaatsen en in openbare gebouwen »

Volgens de Ministerraad beoogt de in het geding zijnde bepaling enkel de mogelijkheid uit te breiden om parkeerheffingen in te voeren voor « het beperkt parkeren, betaald parkeren, wisselend parkeren en de parkeerplaatsen voor bewoners ». Die uitbreiding past in het kader van de depenalisering van het betaald parkeren en in het verlichten van de taken van de politiediensten. De in het geding zijnde bepaling kan dus worden gebaseerd op de federale bevoegdheid om de « goede politie » te regelen.

De in het geding zijnde bepaling kan volgens de Ministerraad tevens worden gebaseerd op de federale bevoegdheid om de regels inzake de politie over het wegverkeer te bepalen.

De Ministerraad betoogt nog dat de in het geding zijnde bepaling de lokale instellingen geen verplichting oplegt om inzake het betaald parkeren op de openbare weg op een bepaalde wijze te handelen, maar enkel om, niettegenstaande de depenalisering, de handhaving te verzekeren van de regels inzake het beperkt parkeren, betaald parkeren, wisselend parkeren en de parkeerplaatsen voor bewoners.

De in het geding zijnde bepaling kan dus worden gebaseerd op de federale bevoegdheid voor de administratieve politie en voor de handhaving van de openbare orde op gemeentelijk vlak.

De Ministerraad besluit dat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord.

A.5. De Waalse Regering antwoordt dat artikel 135, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet, waarop de Ministerraad een beroep doet, enkel ziet op de federale bevoegdheid inzake algemene politie en niet op de gemeentelijke aanvullende politiereglementen.

- B -

B.1. De verwijzende rechter vraagt of artikel 37 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid (hierna : wet van 7 februari 2003) in overeenstemming is met de regels tot verdeling van de bevoegdheden tussen de Staat, de gemeenschappen en de gewesten, meer bepaald artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, en artikel 6, § 4, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

B.2.1. Artikel 37 van de wet van 7 februari 2003 heeft het enige artikel van de wet van 22 februari 1965 waarbij aan de gemeenten wordt toegestaan parkeergeld op motorrijtuigen in te voeren (hierna : wet van 22 februari 1965) vervangen als volgt :

« Wanneer de gemeenteraden, overeenkomstig de wetgeving en de reglementen op de politie van het wegverkeer, reglementen inzake het parkeren vaststellen, die betrekking hebben op parkeren voor een beperkte tijd, het betalend parkeren en het parkeren dat [is] voorbehouden aan de bewoners, dan kunnen zij parkeerheffingen instellen die van toepassing zijn op motorvoertuigen ».

B.2.2. Het oorspronkelijke enige artikel van de wet van 22 februari 1965, dat inmiddels, wat het Vlaamse Gewest en het Waalse Gewest betreft, is opgeheven en vervangen bij een decreet van het Vlaamse Gewest van 9 juli 2010 en een decreet van het Waalse Gewest van 27 oktober 2011, bepaalde :

« Wanneer de gemeenteraden verordeningen inzake het stationeren vaststellen overeenkomstig de wetgeving en de reglementen op de verkeerspolitie, kunnen zij, afgezien van de inrichting van zones voor het beperkt stationeren, ‘ blauwe zones ’ genaamd, parkeergeld op de motorrijtuigen heffen ».

B.2.3. Het bij de in het geding zijnde bepaling vervangen enige artikel van de wet van 22 februari 1965 is naderhand nog gewijzigd bij wetten van 20 juli 2005, 20 maart 2007 en 22 december 2008.

Artikel 14 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I), waarbij de in het geding zijnde bepaling werd gewijzigd, is door het Hof vernietigd bij zijn arrest nr. 59/2010 van 27 mei 2010.

Die vernietiging had betrekking op de hieronder cursief weergegeven toevoeging in het hernummerde artikel 1 van de wet van 22 februari 1965, dat toen bepaalde :

« Wanneer de gemeenteraden, overeenkomstig de wetgeving en de reglementen op de politie van het wegverkeer, reglementen inzake het parkeren vaststellen, die betrekking hebben op parkeren voor een beperkte tijd, het betalend parkeren en het parkeren op plaatsen voorbehouden aan houders van een gemeentelijke parkeerkaart, dan kunnen zij parkeerretributies of -belastingen instellen *of parkeergelden bepalen in het kader van concessies of beheersovereenkomsten inzake het parkeren op de openbare weg*, die van toepassing zijn op motorvoertuigen, hun aanhangwagens of onderdelen. Deze wet is niet van toepassing op het halfmaandelijks beurtelings parkeren en de beperking van het langdurig parkeren ».

B.3.1. Artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen bepaalt, sinds de wijziging ervan bij de bijzondere wet van 13 juli 2001 en onder abstractie van de te dezen niet-relevante wijzigingen bij de artikelen 5 en 6 van de bijzondere wet van 19 juli 2012 houdende wijziging van de wet van 9 augustus 1988 tot wijziging van de gemeentewet, de gemeentekieswet, de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, de provinciewet, het Kieswetboek, de wet tot regeling van de provincieraadsverkiezingen en de wet tot regeling van de gelijktijdige parlaments- en provincieraadsverkiezingen (de zogenaamde « pacificatiewet ») en van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, wat de benoeming van de burgemeesters van de randgemeenten betreft :

« De aangelegenheden bedoeld in artikel [39] van de Grondwet zijn :

[...]

VIII. Wat de ondergeschikte besturen betreft :

1° de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen, met uitzondering van :

- de regelingen die krachtens de wet van 9 augustus 1988 tot wijziging van de gemeentewet, de gemeentekieswet, de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, de provinciewet, het Kieswetboek, de wet tot regeling van de provincieraadsverkiezingen en de wet tot regeling van de gelijktijdige parlements- en provincieraadsverkiezingen opgenomen zijn in de gemeentewet, de gemeentekieswet, de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, de provinciewet, het Kieswetboek, de wet tot regeling van de provincieraadsverkiezingen en de wet tot regeling van de gelijktijdige parlements- en provincieraadsverkiezingen;

- de regelingen die opgenomen zijn in de artikelen 5, *5bis*, 70, 3° en 8°, 126, tweede en derde lid, en titel XI van de provinciewet;

- de regelingen die opgenomen zijn in de artikelen 125, 126, 127 en 132 van de nieuwe gemeentewet, voor zover zij de registers van de burgerlijke stand betreffen;

- de organisatie van en het beleid inzake de politie, met inbegrip van artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet, en de brandweer;

- de pensioenstelsels van het personeel en de mandatarissen.

De gewesten oefenen deze bevoegdheid uit, onverminderd de artikelen 279 en 280 van de nieuwe gemeentewet.

De gemeenteraden of de provincieraden regelen alles wat van gemeentelijk of provinciaal belang is; zij beraadslagen en besluiten over elk onderwerp dat hen door de federale overheid of door de gemeenschappen is voorgelegd.

De provinciegouverneurs, de gouverneur en de vice-gouverneur van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad, de adjunct van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant, de arrondissementscommissarissen en de adjunct-arrondissementscommissarissen worden benoemd en afgezet door de betrokken gewestregering, op eensluidend advies van de Ministerraad.

Wanneer een gemeenschaps- of gewestregering informatie opvraagt uit de registers van de burgerlijke stand, geeft de ambtenaar van de burgerlijke stand onmiddellijk gevolg aan dat verzoek ».

B.3.2. Artikel 135, § 2, van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt :

« De gemeenten hebben ook tot taak het voorzien, ten behoeve van de inwoners, in een goede politie, met name over de zindelijkheid, de gezondheid, de veiligheid en de rust op openbare wegen en plaatsen en in openbare gebouwen.

Meer bepaald, en voor zover de aangelegenheid niet buiten de bevoegdheid van de gemeenten is gehouden, worden de volgende zaken van politie aan de waakzaamheid en het gezag van de gemeenten toevertrouwd :

1° alles wat verband houdt met een veilig en vlot verkeer op openbare wegen, straten, kaden en pleinen, hetgeen omvat de reiniging, de verlichting, de opruiming van hindernissen, het slopen of herstellen van bouwvallige gebouwen, het verbod om aan ramen of andere delen van gebouwen enig voorwerp te plaatsen dat door zijn val schade kan berokkenen, of om wat dan ook te werpen dat voorbijgangers verwondingen of schade kan toebrengen of dat schadelijke uitwasemingen kan veroorzaken; voor zover de politie over het wegverkeer betrekking heeft op blijvende of periodieke toestanden, valt zij niet onder de toepassing van dit artikel;

[...] ».

B.3.3. Artikel 6, § 4, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen bepaalt :

« De Regeringen worden betrokken bij :

[...]

3° het ontwerpen van de regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer, [...] ».

Volgens de parlementaire voorbereiding van die bepaling (*Parl. St.*, Kamer, B.Z. 1988, nr. 516/1, p. 21) betreft de « algemene politie » de politiereglementen van toepassing op de verschillende vervoerswijzen, zoals :

- de politie over het wegverkeer;
- het algemeen reglement van de scheepvaartwegen;
- het politiereglement op de spoorwegen;
- de politie van het personenvervoer per tram, premetro, metro, autobus en autocar;
- de politie op de zeevaart en de luchtvaart.

B.4.1. Aan de gewesten wordt door artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zoals gewijzigd bij de bijzondere wet van 13 juli 2001, de principiële bevoegdheid toegewezen inzake de organieke wetgeving op de gemeenten. Daartoe behoren onder meer de regeling van de gemeentelijke instellingen,

de organisatie van de gemeentelijke administratieve diensten en het statuut van het gemeentepersoneel (*Parl. St.*, Senaat, 2000-2001, nr. 2-709/1, pp. 8 en 9).

B.4.2. Voor zover zij er niet anders over hebben beschikt, moeten de Grondwetgever en de bijzondere wetgever worden geacht aan de gemeenschappen en de gewesten de volledige bevoegdheid te hebben toegekend tot het uitvaardigen van regels die eigen zijn aan de aan hen toegewezen aangelegenheden. Behoudens andersluidende bepalingen heeft de bijzondere wetgever het gehele beleid inzake de door hem toegewezen aangelegenheden aan de gemeenschappen en de gewesten overgedragen.

Tot de organisatie, bevoegdheid en werking van de gemeentelijke en provinciale instellingen behoren met name de vestiging en de invordering van de gemeente- en provinciebelastingen.

B.4.3. Artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, van de voormelde bijzondere wet voorziet uitdrukkelijk erin dat « de organisatie van en het beleid inzake de politie, met inbegrip van artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet » tot de bevoegdheid van de federale wetgever blijven behoren.

Aldus is de federale overheid niet alleen bevoegd voor de organisatie en de bevoegdheid van de geïntegreerde politiedienst op federaal en lokaal niveau zoals bedoeld in artikel 184 van de Grondwet, maar ook voor de algemene administratieve politie en de handhaving van de openbare orde op gemeentelijk vlak.

B.4.4. Inzake politie dient evenwel rekening te worden gehouden met het voormelde artikel 6, § 4, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Uit die bepaling vloeit voort dat het aannemen van « de regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer » een federale bevoegdheid is gebleven, ook al moeten de Gewestregeringen bij het ontwerpen ervan worden betrokken.

B.5.1. Tot de regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer behoren de algemene reglementen die de Koning op grond van artikel 1 van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 16 maart

1968 (hierna : Wegverkeerswet), vermag vast te stellen. Dat artikel maakt deel uit van hoofdstuk I, « Algemene reglementen », van de voormelde wet.

B.5.2. Naast de machtiging tot het vaststellen van algemene reglementen voorziet de Wegverkeerswet in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van aanvullende reglementen. Zo belast artikel 2 bijvoorbeeld de gemeenteraden ermee reglementen vast te stellen die enkel gelden voor de op het grondgebied van hun gemeente gelegen openbare wegen. De artikelen 2, *2bis* en 3 van de Wegverkeerswet maken deel uit van hoofdstuk II, « Aanvullende reglementen ».

De aanvullende reglementen hebben aldus een bijzonder toepassingsgebied en strekken ertoe de verkeersreglementering aan te passen aan de plaatselijke of bijzondere omstandigheden. Uit hun aard zelf kunnen aanvullende verkeersreglementen geen regels van algemene politie bevatten.

B.5.3. De in het geding zijnde bepaling voorziet in de mogelijkheid voor gemeenten om voor motorvoertuigen parkeerheffingen in te voeren wanneer die gemeenten aanvullende reglementen inzake het parkeren vaststellen.

Zoals blijkt uit de inleidende zin van artikel 1 van de wet van 22 februari 1965, kan de door de in het geding zijnde bepaling ingevoerde regeling inzake parkeerheffingen slechts toepassing vinden wanneer de gemeenteraden, overeenkomstig de wetgeving en de reglementen op de politie van het wegverkeer, reglementen inzake het parkeren vaststellen, die betrekking hebben op parkeren voor een beperkte tijd, het betaald parkeren en het parkeren op plaatsen voorbehouden aan houders van een gemeentelijke parkeerkaart.

B.5.4. Daaruit volgt dat de in het geding zijnde bepaling, aangezien zij het domein van de aanvullende verkeersreglementen betreft, tot de bevoegdheid van de gewesten behoort en de in de prejudiciële vraag vermelde bevoegdheidverdelende regels schendt.

B.6. Weliswaar is in B.11.1 van het voormelde arrest nr. 59/2010, wat betreft de draagwijdte van de vernietiging van de toen bestreden bepalingen en meer bepaald wat betreft de vraag naar de eventuele nood aan handhaving van de gevolgen van de vernietigde bepalingen, gesteld « dat de wet van 22 februari 1965 onverkort van toepassing blijft in de

redactie die aan de wijziging bij de wet van 22 december 2008 voorafgaat », maar aan die overweging dient geen ruimere draagwijdte te worden gegeven dan wat het Hof in het kader van het beroep tot vernietiging van de artikelen 14 tot 16 van de wet van 22 december 2008 heeft kunnen beslissen, zonder dat de wijzigingen van de wet van 22 februari 1965 bij de wetten van 7 februari 2003, 20 juli 2005 en 20 maart 2007 in dat arrest ter beoordeling stonden.

B.7. Er zijn geen uitzonderlijke omstandigheden die een handhaving van de gevolgen van de in het geding zijnde bepaling zouden verantwoorden.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 37 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid schendt artikel 6, § 1, VIII, eerste lid, 1°, in samenhang gelezen met artikel 6, § 4, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 28 maart 2013.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt